

РЕШЕНИЕ

№ 3976

гр. София, 12.06.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.05.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Антони Йорданов

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разглежда дело номер **1371** по описа за **2019** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал.1 изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП-гр.С., подадена чрез юриск.Л., срещу решение на Софийски районен съд (СРС), постановено по нахд. № 17882/2017г., НО, 23 състав, с което е отменено наказателно постановление № 226177-F220623/17.11.2016г. на зам.- директора на ТД на НАП- С., с което НП на [фирма], ЕИК:[ЕИК], за нарушение на чл. 92, ал. 2 от Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) на основание чл. 261, ал. 1 от ЗКПО е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. Касаторът твърди, че обжалваното решение на СРС е незаконосъобразно, като посатновено в нарушение на материалния закон – касационно осонвание по чл.348, ал.1, т.1 НПК. Конкретно се поддържа, че съдът неправилно е приел, че наложената санкция се явява несъразмерно тежка за извършеното нарушение и че са налице предпоставките за приложението на чл. 28 ЗАНН. Иска се да бъде отменено решението на СРС и вместо това да бъде потвърдено НП.

В съд.з. касаторът ТД на НАП-гр.С., чрез юрк. М., поддържа касационната жалба.

Ответникът по жалбата [фирма], в представен по делото писмен отговор на касационната жалба, бележки оспорва жалбата като неоснователна.

Прокурорът от СГП дава заключение, че решението на СРС е правилно и законосъобразно и същото следва да бъде оставено в сила.

Административен Съд- С.- град, XI касационен състав, като взе предвид становищата на страните и приетата а установена от районния съд фактическа обстановка, въз основа на събраните в хода на въззивното производство доказателства, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу №226177- F220623/17.11.2016г. на зам.- директора на ТД на НАП-С.. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 от ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Правилно районният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуални правила, водещи до опорочаване на същото и ограничаващи правото на защита на нарушителя. За да постанови решението си, съдът е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора, включително е проведен разпит на актосъставителя. За да отмени НП, районният съд е приел, че безспорно е налице неизпълнение на задължението на [фирма] да подаде декларация по чл. 92, ал. 2 от ЗКПО, но е счел, че в конкретния случай деянието е маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, предвид факта, че нарушението е за първи път, няма данни нарушителят да е бил наказван за други нарушения на разпоредбите на ЗКПО и с оглед на това, че дружеството не е осъществявало дейност през 2015г., отчитайки нулеви приходи и разходи, съгласно счетоводното законодателство. Изложени са доводи, че с нарушението не са увредени съществено финансовите интереси на държавата.

Съгласно чл. 218 от АПК, касационният съд обсъжда само посочените в жалбата пороци, като за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон следи служебно. Настоящата съдебна инстанция извърши проверка относно приложението на закона, въз основа на фактическите констатации, приети от първоинстанционния съд при спазване на правилата за събиране, проверка и оценка на доказателствата. Пред съда не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

Страните не спорят по фактите. Безспорно е установено, че [фирма] е данъчно задължено лице по ЗКПО и е следвало да подаде годишна данъчна декларация за отчетната 2015г. в срок до 31.03.2016г., което задължение не е изпълнено. Декларацията е подадена на 29.06.2016г. т.е. със закъснение от 2 месеца и 27 дни. Незнанието за наличието на задължение за подаване на данъчна декларация не е извинително. По делото не са представени и доказателства в подкрепа на останалите твърдения на ответника, целящи да обосноват неизпълнението на задължението му. В този смисъл правилно и законосъобразно районният съд е приел, че е извършено административно нарушение по чл. 92, ал. 2 от ЗКПО от страна на дружеството.

Настоящият касационен състав не споделя обаче, приетото от съда, че конкретният случай попада под хипотезата на чл. 28 от ЗАНН. Нарушенията по чл. 261, ал. 1 във вр. с чл. 92, ал. 2 от ЗКПО са формални от обективна страна и се изразяват в бездействие- неподаване на годишна данъчна декларация в териториалната дирекция

на НАП от данъчно задълженото лице. За наличието на задължение за подаване на годишна данъчна декларация законът, до законодателната промяна, въведена с нормата на чл. 92, ал. 4 от ЗКПО (обн. в ДВ бр. 92 от 2017г., в сила от 01.01.2018г.), не държи сметка дали е осъществявана стопанска дейност и какви са стойностите на отчитане. Необходимо и достатъчно условие за настъпване задължението за подаване на декларацията по чл. 92, ал. 2 от ЗКПО е юридическото лице да бъде надлежно регистрирано и да не е заличено за отчетния период. Съобразно изложеното, настоящият съдебен състав приема, че нарушението на визираната норма е формално и законът не изисква настъпване на вредоносен резултат, с оглед осъществяването на фактическия му състав. Следва да се посочи, че нарушението, за което е санкциониран ответника по касация, не се отличава от останалите от този вид, което да мотивира наказващият орган, респ. съдът за прилагането на института "маловажен случай". С неподаването на годишната данъчна декларация в посочения срок, съставът на вмененото на лицето нарушение се счита за осъществен. Изпълнителното деяние е довършено с изтичането на нормативно регламентирания срок за подаване на това заявление, посочен изрично както в АУАН, така и в НП. Нито фактът, че нарушението е първо, нито това, че дружеството не е развивало дейност, са обстоятелства, които могат да характеризират случая като маловажен, тоест обстоятелството, че дружеството не е развивало търговска дейност и не е реализирало приходи е ирелевантно за преценката за маловажност. Тези факти могат да бъдат отчетени като смекчаващо отговорността обстоятелство при преценката за размера на санкцията. В случая това, че нарушението е извършено за първи път и дружеството не е реализирало приходи, е отчетено от административнонаказващия орган при определяне на санкцията в минимален размер, като е взета предвид и разпоредбата на чл. 27, ал. 5 от ЗАНН, според която не може да се наложи санкция под законовоустановения минимум.

Настоящата касационна инстанция намира обаче, че решението на районния съд е правилно като краен резултат, предвид настъпилите изменения на чл. 92, ал. 4 от ЗКПО, в сила от 01.01.2018г., т.е. преди влизане в сила на НП. Следва да се съобрази, че в случая е изпълнена хипотезата на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, съгласно който, ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. С нормата на чл. 92, ал. 4 от ЗКПО (изм. с ДВ бр. 92 от 2017г., в сила от 01.01.2018г.) законодателят е приел, че годишна данъчна декларация за дейността не подават данъчно задължените лица, които през данъчния период не са осъществявали дейност по смисъла на Закона за счетоводството (ЗС). Страните не спорят, а и това се установява от представената по делото декларация, че за 2015г. данъчно задълженото лице по ЗКПО- [фирма], не е осъществявало дейност по смисъла на ЗС. Следователно, деянието, за което е санкциониран ответникът, считано от 01.01.2018г. не е административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН. Релевантното в случая е, че до влизане в сила на оспореното пред районния съд наказателното постановление, е последвала нормативна разпоредба, която е по-благоприятна за нарушителя. Тук именно намира приложение нормата на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, тъй като предвид двуинстанционния съдебен контрол, безспорно наказателното постановление не е влязло в сила. Изменената разпоредба на чл. 92, ал. 4 от ЗКПО се явява по-благоприятна за дружеството и за него е отпаднало задължението да подаде годишна данъчна декларация за 2015г., след като не е упражнявало дейност през тази

година. С оглед гореизложеното, дружеството не следва да бъде наказано за неподаване в срок на годишна данъчна декларация за 2015г. По тази причина и предвид съвпадане крайните изводи обжалваното решение следва да се остави в сила. Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, във вр. чл. 218 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд- София- град, XI- ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение, постановено по н.а.х.д.№17882/2017г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23 състав.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.